

### [Hans Thyge Jacobsen.]

Naar man reducerer de af mig nylig nævnte Tal med 12 pCt., faar man altsaa deres faktiske Aarsfortjeneste. Det giver for en københavnsk faglært Arbejder et Gennemsnitstal af 3 653, for den faglærte Arbejder i Provinsen 2 956; for den ufaglærte Arbejder i København 2 935 og for den ufaglærte Arbejder i Provinsen 2 513. Herved maa man nu erindre, at Gennemsnitstallet er naaet udelukkende ved at foretage Beregningen paa Grundlag af Timelønnen. Der er herved ganske set bort fra de forskellige Former for Akkordafønning, og man maa hele Tiden fastholde, at det er Gennemsnitstal, det her drejer sig om. Det vil altsaa sige, at Halvdelen af de paagældende Arbejdere har en Indtægt, som ligger over det Tal, der her nævnes.

Naar jeg nævner dette, er det ikke, fordi jeg har til Hensigt at blive et Modstykke til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, der Aar ud og Aar ind beskæftiger sig med de danske Gaardejeres Indtægter. Naar jeg i Aften har omtalt dette Forhold, skal jeg ikke vende tilbage dertil, medmindre der da gives en bestemt naturlig Anledning dertil.

Jeg har heller ikke villet oplyse om dette, fordi jeg paa nogen Maade finder, at disse Arbejdslønninger, rent menneskeligt set, er for høje. Enhver Misundelse overfor de paagældende er mig fremmed. Jeg kan endda gaa saa vidt at sige, at jeg vilde ønske, at danske Arbejdere altid maa ligge paa et højt Løniveau. Jeg vil gaa endnu videre og sige, at det er mit oprigtige Ønske, at danske Arbejdsgivere i deres Løntilbud altid vil være at finde lige paa Grænsen af, hvad deres Bedrifter forretningsmæssigt kan udrede, idet det nemlig er klart for mig, og jeg haaber ogsaa for Flertallet af danske Arbejdsgivere, at en tilfredsstillende Udvikling af vort Samfund i alle dets Led og Dele paa det nøjeste hænger sammen med, om den danske Arbejderstand er en vellønnet Arbejderstand.

Jeg kan endda gaa det Skridt videre overfor det ærede Medlem Hr. Jønson at erkende, at naar den danske Arbejderstand i Aaret 1930 dog maa siges at være ikke saa lidt fjernet fra Sultegrænsen, maa siges at være en dog nogenlunde vellaflagt Stand økonomisk set, saa skyldes det ikke mindst det af det ærede Medlem paapegede Forhold: de faglige Organisationers prisværdige og overordentlig dygtigt gjorte Indsats gennem en Menneskealder eller

mere, en Indsats, jeg for mit Vedkommende i alt Fald kun har Beundring for.

Men jeg peger paa det, fordi det forekommer mig ønskeligt, at vi her erkender Virkeligheden, som den er, og jeg har den Tro, i hvert Fald til den højtærede Socialminister ligesom til det ærede Medlem Hr. Jønson, og for øvrigt til største Delen af det socialdemokratiske Partis Repræsentanter, at man ikke har noget som helst imod, at Virkeligheden her klart og tydeligt bliver erkendt.

Jeg kunde forleden Dag, efter det jeg havde faaet oplyst i det paagældende Udvalg, ikke tie stille til en Formodning fra det ærede Medlem Hr. Jønson om, at danske Arbejdere let skulde kunne komme ud i Tilstande, som man med Rette kunde betegne med Ordet Sult. Det tror jeg heldigvis er en ret fjerntliggende Mulighed. At der findes Mennesker i vort Land, der sulter — det, som det ærede Medlem Hr. Jønson derpaa vilde paapege —, er jeg ganske klar over; det ved jeg af personlig Erfaring. Men jeg er af den Opfattelse, som ogsaa det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har givet Udtryk for, og som den højtærede Socialminister i Aftes sluttede sig til, at de Mennesker, som i vort Land og i vor Tid lider Sult, hjælpes meget vanskeligt gennem Statsforanstaltninger.

Det forekommer i vort Land, at Mennesker sulter, men det forekommer heldigvis spredtvis. Jeg tror ikke, at man i vort Land vil kunne sige om nogen som helst Befolkningsklasse, at den lever under sultlignende Vilkaar. Det kan man derimod godt sige om bestemte Befolkningsklasser i andre Lande. Da jeg i Sommer var i Sverige, slog det mig uafviseligt, at den svenske Landarbejderstand maa siges at leve under Vilkaar, der ligger meget nær ved Sultegrænsen. Men jeg har den Opfattelse, at vi, til al Lykke for os alle, ikke kan pege paa et saadant Forhold i Danmark.

De enkelte Mennesker iblandt os, der sulter, maa hjælpes af Kirken før end ved Statsforanstaltninger. Her har Kirken i vore Dage sin Hovedopgave, og svigter den her, har den svigtet afgørende. Jeg skulde derfor sætte Pris paa, om visse Præster, hvis gode Hensigt jeg slet ikke skal betvivle, i højere Grad, end Tilfældet er, vilde sætte ind her, i praktisk dagligt Arbejde, og i mindre Grad løbe omkring til alle mulige Diskussionsmøder, hvor man drøfter alle mulige socialfilosofiske Problemer.